నిర్మోహదర్పణం — జలంధర

" ఆ చిన్న పారాగ్రాఫ్ తీసేస్తే ఏమిటట వచ్చిన నుష్టం?! "

కాలమ్స్ లెక్కలకూ, ఎడిటోరియల్ తెలివితేటలకూ అలవాటు పడిన జనార్దన్ ప్రశ్నించాడు విశ్వాన్ని.

తలకాయ ఎత్తి చూశాడు విశ్వం. అది మామూలు చూపు కాదు. ఆ దృక్కు చాలా స్పష్టంగా వుంది. అర్థం చేసుకోనందుకు బాధకన్న, ఆ నిర్లక్ష్యం చూసి బాధతో పడే కోత వుంది... దుఃఖం వుంది. అది మాత్రం శబ్దాలకు అర్థం అయ్యే విషయం కాదు.

మాట్లాడకుండా చూపు తిప్పుకున్నాడు జనార్దన్. అంత "తడి" తెలియని మనసు కాదు అతనిది. అదే అయ్యుంటే ఇన్ని బాధలున్న ఈ ఎడిటోరియల్ ఉద్యోగమే అక్కర్లేదు. బతకడానికి. కానీ, "కౌంటలలో ఇమిడిపోయి సుఖంగా బతికే జీవితంలోకి అనవసరమైన ధోరణులు చొప్పించుకుని ఎందుకు బాధపడడం?" అనే అతను, ఈ దేశంలో పేరుకుపోయిన మేధావి వర్గానికి ప్రతీక.

ఒక మహా రచయిత తెలియచెప్పినట్లు ఈ దేశంలో మంచివారు, బుద్ధిమంతులు, కరుణా జీవులు — వీరందరూ మామూలు మనుష్యులుగా పుట్టిపోతారు. వారు ఏదైనా చెయ్యాలనుకున్నా వారి ఆలోచనలు ఆచరణలో పెట్టలేని స్థితిలో, ఉద్యోగాల్లో వుంటారు. మేధావులు, ఉన్నతస్థానంలో వుండే అధికారులూ వీరందరూ సినిక్స్. నిజాయితీ మీద నమ్మకం లేనివారు. సత్ప్రవర్తనమీద, ధర్మంమీద ఏదో సంచలనం అభిప్రాయం కలిగినవారు అవుతున్నారు. అందువల్ల వీరు దేశానికి, వర్తమానానికి ఉపయోగ పడరు. అందుకే ప్రోగ్రెసివ్ మీటింగ్స్‌లో మేధావి వర్గం వుండేచోట కూడా బొంబాయిలో 'కాంక్రీట్ జంగిల్'లో వుండే స్టాక్ ఎక్స్ఛేంజ్‌లో అనుభవంలోకి వచ్చే ఏదో ప్రతిష్టంభన, అక్కడ స్వార్థం డామినేట్ చేస్తే, ప్రోగ్రెసివ్ మేధావి వర్గంలో 'అహం' డామినేట్ చేస్తుంది. అందుకే 'రచన' ఎక్కువై నిశ్శబ్దత సంచలబడిపోతుంది. ఊహ నిట్టూరుస్తుంది. తపన తనువులోకి జారు కుంటుంది. పక్కనే టైపిస్టు అమ్మాయి వేళ్లు చేసే ఒక వింత చప్పుడు. క్యూటెక్స్ వేసిన వేళ్ళు, నరాలు ఉబ్బిన ముంజేతులూ, ఏదో ఫెమినిటీకి దూరం చేస్తున్నాయి.

"అలౌకికతకు అర్థం ఇంగ్లీషు ఏమిటిసార్?" పొట్టికురచగా, బిగించిన జడతో, పావలా అంత బొట్టుతో అడుగుతోంది ఒక అమ్మాయి.

"ఇంగ్లీషు అర్థం సంగతి భగవంతుడెరుగు. అసలు దాని అర్థం నువ్వు కాదు, ఆ టైపిస్టు కాదు, మీరందరూ ఉన్నవాతావరణం కాదు!" అనాలని వుంది విశ్వానికి. ఒళ్ళు మండిపోతోంది.

ఏనాడో చాలా ఉద్వేగాలతో, ఆదర్శాలతో, సౌందర్య విభ్రాంతులతో జర్నలిజం, రచనా వ్యాసంగంలోకి ప్రవేశించిన అతనికి ఏ ఫీల్డ్ వాటి ఉత్పత్తికి కారణమో, అందులో పొత్తిగా అని తీవ్రతని అర్థమయ్యేటప్పటికి కాలాతీతం అయిపోయింది. అందుకే సినీకవిగా మారిపోయాడు ఇంతకాలం.

ఒక కథా సంపుటి ముందు మాటలో

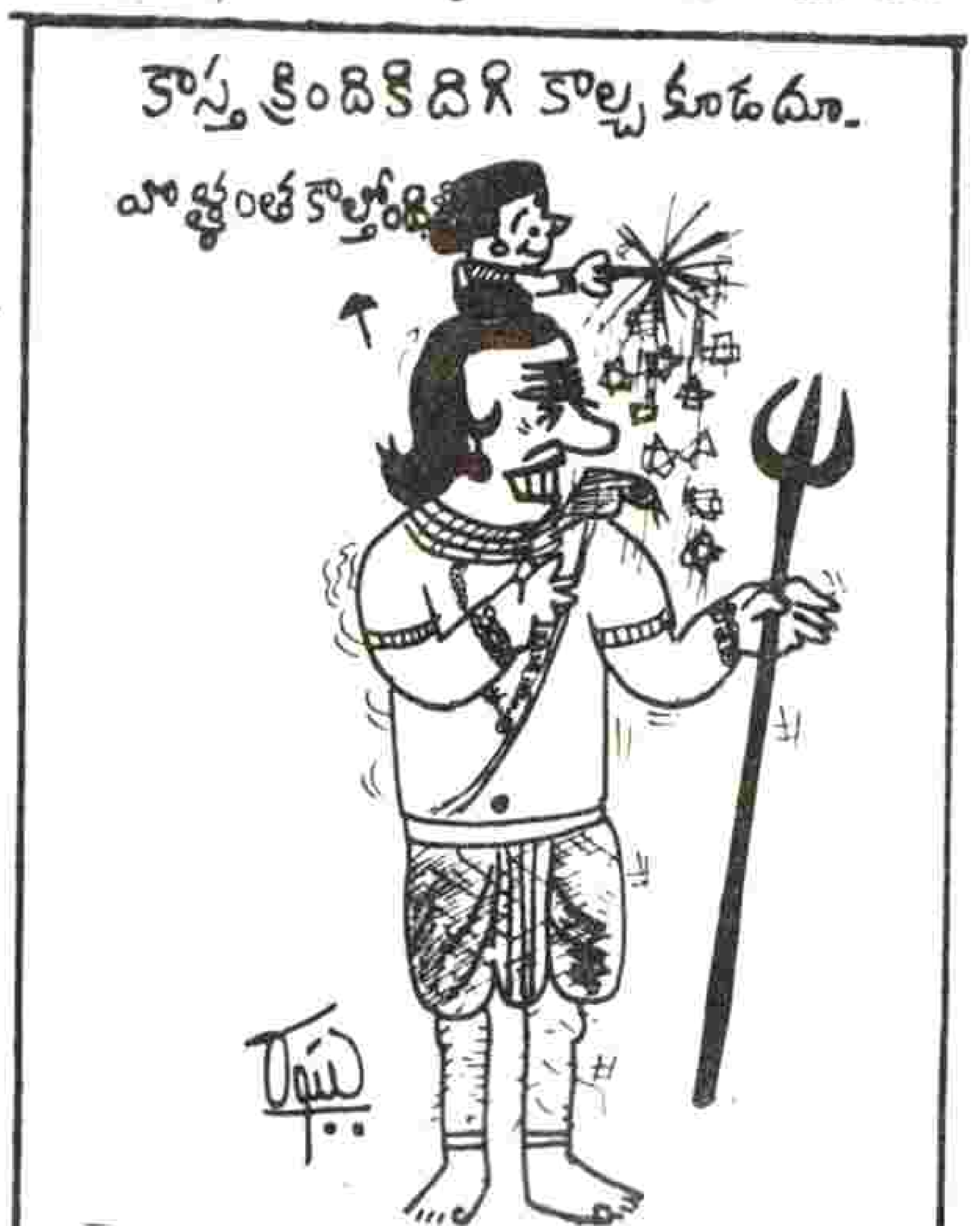

వ్యక్తీకరించినట్లు 'రచన కూడా ఒక వ్యాపారం అయ్యాక, ఎవరు ఆర్తితో, ఆర్ద్రతతో మనసా స్పందిస్తారో, ఎవరు స్పందనను నటించి లబ్ధి పొందుతున్నారో తేల్చుకోవడం కష్టం..." ఈ విషయం అర్థం అయిన తరువాత ఈ ముడి పదార్థాల వ్యాపారం ఏమాత్రం నిజాయితీ వున్నవాడికన్నా వినుగు పుట్టిస్తుంది.

"అందుకే కత్తులకూ, రక్తానికీ, తుపాకీ గుళ్ళకూ ఆర్ద్రత, ప్రేమ, స్పందన మాట్లాడవు కాబట్టి హాయిగా నిజాయితీగా క్రైం సీరియల్ వేసుకుందాం. ఈ తద్దినం ఎవరు పడతారు?" అనే జనార్దన్ మాటలు చాలా కరెక్ట్ అనిపించేది.

అందుకే విశ్వం అతి మామూలు రైటర్‌గా, ఎడిటర్‌గా మారాడు. కానీ, మరీ నైచ్యాన్ని భరించవలసి వచ్చినప్పుడు మనిషిలో లౌక్యానికీ, అవసరానికీ అందమైన భావన బలైపోయినప్పుడు మాత్రం ఏదో అనుభూతుల వంతెన కూలిపోయినట్లు అనిపించేది విశ్వానికి. ఏదో ఉత్తుంగ తరంగం లాంటి అలజడి గుండెల్లో లేచినప్పుడు కృష్ణ ఒడ్డున పిచ్చిగా పెరిగిన బంతిపూల అరణ్యంలో కూర్చుని ఏ చలం మ్యూజింగ్స్, తిలక్ సౌందర్యాక్షరాలో కుప్పగా పోసుకుని ఆ భావనా వీధిలో ఒళ్ళు తెలియకుండా నిద్ర పోయేవాడు. కానీ, అది ఏ కొద్ది సేపో... మళ్లీ జీవితం చాలా మామూలు తనం అనే సంకెళ్ళు వేసి బందీని చేసి లాక్కుపోయేది.

తన చుట్టుపక్కల వాతావరణంలో ఆలోచనలలో ఏదో ప్రతిష్టంభన, వున్నవాడి కళ్లల్లో కక్కుర్తి, లేనివాడి కళ్లల్లో దేబిరింపు... ఇవన్నీ వాతావరణంలో కలిసిపోయి ఏదో ఊపిరాడని తనాన్ని కలిగిస్తోందనిపించేది.

తుప్పల మధ్య, ముళ్ల పొదల మధ్య తడి, చిదరల మధ్య చీకటి వెలుగుల మధ్య పాకుతూ, ముణగదీసుకుంటూ, వీలైనప్పుడు బారుసాగుతూ, మళ్లీ మెలికలు తిరుగుతూ, ఎవరో తరుముకు వస్తున్నట్లు చరచర గమ్యంలేకుండా సాగుతున్న సపిరిక పాములా వుంది జీవితం... అని విశ్వం అనుకున్నప్పుడల్లా నవ్వి "అసలు ఆలోచిస్తే కదా ఈ బాధంతా" అనేవాడు జనార్దన్.

అటువంటి విశ్వం.

" మనిషి భావనా బలం చాలా బలవత్తరమైనప్పుడు, చుట్టూ పంచభూతాత్మకమైన

వాతావరణం యొక్క రాపిడిని, వత్తిడిని జయించి దాని లయలో లయించినప్పుడు చుట్టూ పరిస్థితిని మార్చుకోగలదు. కొంచెం ఎదిగితే... ఈ భావనను అనుభవించవచ్చును. ఎదటివారితో పంచుకోవచ్చును..." అని ఒక కథకు ముగింపు రాసినప్పుడు.

ఏమాత్రం ఆలోచించకుండా అనుకున్నదాని కన్నా కాలం దాటిందని ఈ పారాగ్రాఫ్ కత్తిరించాడు జనార్దన్.

అందుకే "ఈ కాస్తదానికి ఇంత పట్టుదల ఏమిటి?" అని జనార్దన్ ఆశ్చర్యపోతూ అడిగితే ఎలా చెప్తాడు విశ్వం? ఎంత రాసినా అక్షరాలు ఇముడ్చుకోలేని ఉద్వేగత, భావం పొంగి In between the lines వెలుగుతూ కనిపిస్తాయని, వ్యాఖ్యానించలేమని తెలిసిన విశ్వం ఎలా చెపుతాడు తనలో చలనాన్ని, మార్పునీ, ఉద్వేగాన్నీ!'

అందుకే సహనంగా, మెల్లిగా జరిగింది చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

** ** **

ఒక స్నేహితుడి పుట్టిన రోజుకు మంచి పుస్తకాలు ఇద్దామన్న ప్రయత్నంలో వున్నాడు అతను ఆ రోజు. ఎక్కడా బలివాడ కాంతారావు కానీ, ఇచ్ఛాపురపు జగన్నాథరావుకానీ, బుచ్చిబాబు, చలం కానీ, దొరకరేమోకానీ, కవిత్వం చెప్పడం కూడా కీర్తికండూతి తీరడానికి ఒక మహత్తర ఆయుధమని భావించే డబ్బున్న కుహనా మేధావుల చేత ఆబ్బోత్రబడి, విపరీతమైన కమిషను ఇవ్వబడ్డ పుస్తకాలు మాత్రం చాలా దర్శన మిచ్చాయి. పుస్తకాల షాపులో కొన్నేళ్ల తరువాత అసలు ఈ మహా రచయితలు ఎవరో తెలియకుండా మరుగుపడిపోయి ఈ సాహిత్యమే తెలుగు సాహిత్యం అనుకునే స్థితే ఇంగ్లీషు మీడియంలో చదువుతూ, బలవంతంగా తెలుగు నుడికారాలు నేర్చుకునే తెలుగు పిల్లలకు గతేమో... అని ఆలోచిస్తూ, విసుక్కుంటూ, ఆఫీసుకు రాగానే, పత్రిక ఓనరుగారికి ఫ్యూచర్‌లో పనికివచ్చే రాజకీయవేత్త కవి అయ్యాడట. వారిని 'ఇంటర్వ్యూ' చెయ్యమని ఆర్డర్. చిర్రెత్తింది విశ్వానికి.

"జీవనేరు... జీవితం వేరు..." చేతులో గ్లాసుతో ఖద్దరు బట్టలతో ఉవాచిస్తున్నాడు. ఈ జన్మలో నిజమైన కవి కాలేని ఆ రాజకీయవేత్త.

"అవును... జీవనేరు... జీవితం వేరు...... రాసుకుంటున్నారా? నేను చెప్పబోయే ఈ కవిత్వంలో మీకు చాలా పాత కవుల ఫెమిలియర్ మాటలు వినబడతాయి... కానీ, వాటిని నా సొంతస హృదయంలో కవిత్వంగా మారుస్తానన్న మాట. ఆహా ఏం చెప్తున్నాను? జీవనేరు... జీవితం వేరు ఒకటి నది... మరొకటి నదా? మనలో వుండేదా? ఆలోచించు అనే తత్వం చెబుతుందన్న మాట నా కవిత్వం..."

అంటూండగానే చిర్రెత్తి.

"అవును... జోలె నది, ముష్టిమరొ కరిది... ఆలోచనలు మరొకరివి, అక్షరాల కత్తిరింపులు మాత్రం నావి... వేసే వాడికి జోలెమీద త్రాణం లేదు. ముష్టి తీసుకునేవాడికి మాత్రం జోలెమీదా, ముష్టిమీదా కూడా త్రాణం" అన్నాడు కసిగా. కానీ, విశ్వం రాసే ఇంటర్వ్యూ విలువ తెలిసిన ఆ లెక్క్యుడు "ఎంత గొప్ప ఉపమానం చెప్పారండీ..." అంటుంటే, దుఃఖం వచ్చి ఏదో కారణం చెప్పి బయటపడి చేతులో కాగితాలు చించి కృష్ణలోపడేసి నడుచుకుంటూ పడిపోయాడు ఒడ్డునే.

మొత్తానికి ఆ క్షణంలో ప్రపంచం అంతా చాలా అవకతవకగా, అర్థంకాని ముగ్గులా ఏదో బ్లాకు మర్చిపోయిన క్రాస్‌వర్డ్ పజిల్‌లా విసుగు పుట్టిస్తోంది అతనికి...

కాస్త దూరంలో ఏటిపాయకు ఒడ్డున సూర్యం మాష్టారి ఇల్లు.

ఒద్దనుకుంటూనే అడుగులు అటువేశాడు. ఎందుకో సూర్యం మాష్టార్ని చూడాలంటే జంకు...ఆయన కొన్నాళ్లు స్కూలు మాష్టారు, కొన్నాళ్లు పత్రికలో పనిచేశారు. చెయ్యి తిరిగిన గొప్ప జర్నలిస్టు. మంచి విమర్శలు రాసేవారు. బాధ్యతలకు, అప్పులకు సత్యనారాయణపురంలో ఇల్లు అమ్ముకుని, బంధువులకు, పరామర్శలకు, ఆడంబరాలకు దూరంగా ఇక్కడ బ్రతుకుతున్నారు. ఆయన గురించి ఎవరూ ఆలోచించక పోదురు. అది బాధ్యత అవుతుంది కాబట్టి... కానీ, ఆయన గురించిన ఒక.రసవత్తరమైన సబ్జెక్టు ఆయన

జ్ఞాపకాలను సజీవంగా ఉంచగలిగింది. అదే ఆయన రెండవ భార్యగానో మరేదో రకంగానో చలామణీ అవుతున్న అందమైన కుమారి.

కొన్ని గొప్పతనాలు చాలా విచిత్రంగా ఉత్సుకత కలిగించే విషయాల మధ్య కప్పడి పోతాయి. విలువలు జనం ఇచ్చేవే మరి.

అందుకే,

మాష్టారి గొప్పతనం, మంచితనం, విజ్ఞానం, కొంచెం ఆత్మస్థైర్యం బిడ్డలవల్ల, బాధ్యతలవల్ల కలిగిన గౌరవించకలిగిన దుఃఖం మొత్తం ఇదంతా 'కుమారి' అనే ఒక గొప్ప మెరుపుల తుఫాను మధ్య చిక్కడిపోయి గుర్తింపబడవు.

అందుకే మాష్టారంటే ఇష్టమున్న వాళ్ళా మందికి ఏదో ఇబ్బంది ఆ ఇంట్లో అడుగు పెట్టాలంటే...

"అయినా, ఆ మాష్టారుకు బుద్ధిలేదు... ఆ పిల్ల జీవితంలో దెబ్బ తినిందనో మరేదో అయిందనో ఈ వయస్సులో అంత అందమైన పిల్లను ఆదరించడమేమిటి, కొంగున నిప్పు కట్టుకోవడం కాకపోతే.!" హితులు, మిత్రులు, మాష్టారి ఫాన్స్ ఏదో ఒక వంకన రోజా ఆయనను ఈరకంగా తల్చుకుంటారు మరి.

ఆలోచిస్తూ, 'ఒక్కడు' అనుకుంటూనే అటు అడుగువేశాడు విశ్వం.

వెదురు, రెల్లుతో అల్లిన విశాలమైన పాక. చుట్టూ బంతి, కరివేపాకు, మందారాలు, వాకిట్లో ముగ్గు, లాంతరు దీపం... ఇదంతా కాదు అసలు వర్ణన అంటే... శుభ్రత... ఏదో పరిశుభ్రత. అదీ ఆ ఇంట్లో అనిపించేదీ, కనిపించేది.

"మాష్టారూ!" మెల్లిగా తలుపు తట్టాడు... ఇత్తడి మువ్వలు ఘల్లుమన్నాయి.

"రండి..." నవ్వుతూ బుడ్డిదీపం తుడుస్తూ ఆహ్వానించింది ఆ అమ్మాయి. తళుక్కున మెరిసే కళ్ళు, బుగ్గనసొట్ట, పెదవిమీద తేనె రంగు పుట్టు మచ్చ... అలా వుంటే సాముద్రిక శాస్త్రంలో...

"లోపలికి రండి!" హాయి అయిన ఆహ్వానం ఆలోచనలను ఆపేసింది.

'మాష్టారూ...' నసుగుతూ అన్నాడు.

పాత పెట్టెలు వరుసగా పెట్టి, పైన చీరలతో కుట్టిన బొంత పరచి వుంది. అదే సోఫాసెట్టు... హాయిగానే వుంది మరి.

"మాష్టారు స్నానం చేస్తున్నారు. కూర్చోండి..." మజ్జిగ తెచ్చింది.

"సారీ! పాలు లేవు..." చేత్తో కొంగు తుడుచుకుంటూ అన్నది.

'పరవాలేదు —' అన్నట్టు తలసారించాడతను.

పక్కన చిన్న వంటగది. ఈ గది... ఇంతే ఇల్లంతా... ఒక పక్కనమాత్రం మాష్టారి పుస్తకాలు చాలా వున్నాయి.

"పుస్తకాలేనా! ఇవన్నీ పాడైపోతాయని భయ మండీ... వంటబిడ్డల్లా చూడాలి... కెమికల్స్ అంటే మాష్టారికి ఎలర్జీ, అందుకనే కలరా వుండల పొడి, ఏవో మూలికలు పడేస్తాను..." చాలా ఏళ్లుగా తెలిసినట్టు మాట్లాడేస్తోంది ఆ అమ్మాయి.

ఇంత మంది పరిచయమే పరాయితనాన్ని హరిస్తుంది.

ఈ స్థలం ఆమెదే... గవర్నమెంటు ఉద్యోగి అయిన ఆమె భర్త కట్నం గొడవల్లో నానా హింసపెట్టి ఆమెను వదిలించుకున్నాడు. ఆ తరవాత చాలా చాలా జరిగాయి మాష్టారి దగ్గర హాయిగా ఉంది. నవ్వుతూ చెప్తోంది కుమారి మాష్టరు వచ్చే టప్పటికి.

"నాకూ కుమారి ఆదరణ హాయిగానేవుంది విశ్వం. ఒప్పు కోవాలి జీవితమంతా నా బాధ్యతలు బరువులు, బాధలు గుర్తు చేసే జనమే కానీ, నా కోసరం, నాగురించి ఆలోచించొచ్చు అన్న ఆలోచనే లేదయ్యా నాకూ, నా వారికీ కూండా అది తెలియడానికి కుమారి కావాల్సి వచ్చింది. ఇంత జీవిని అను కునే నాకు.!" నవ్వారు మాష్టరు బట్టతల తుడుచుకుంటూ.

ఏదో రమ్యత, ఆ వాతావరణంలోఇది అని చెప్ప లేనిది! చాలా మాట్లాడారు మాష్టారు ఆయనకు పెన్షన్

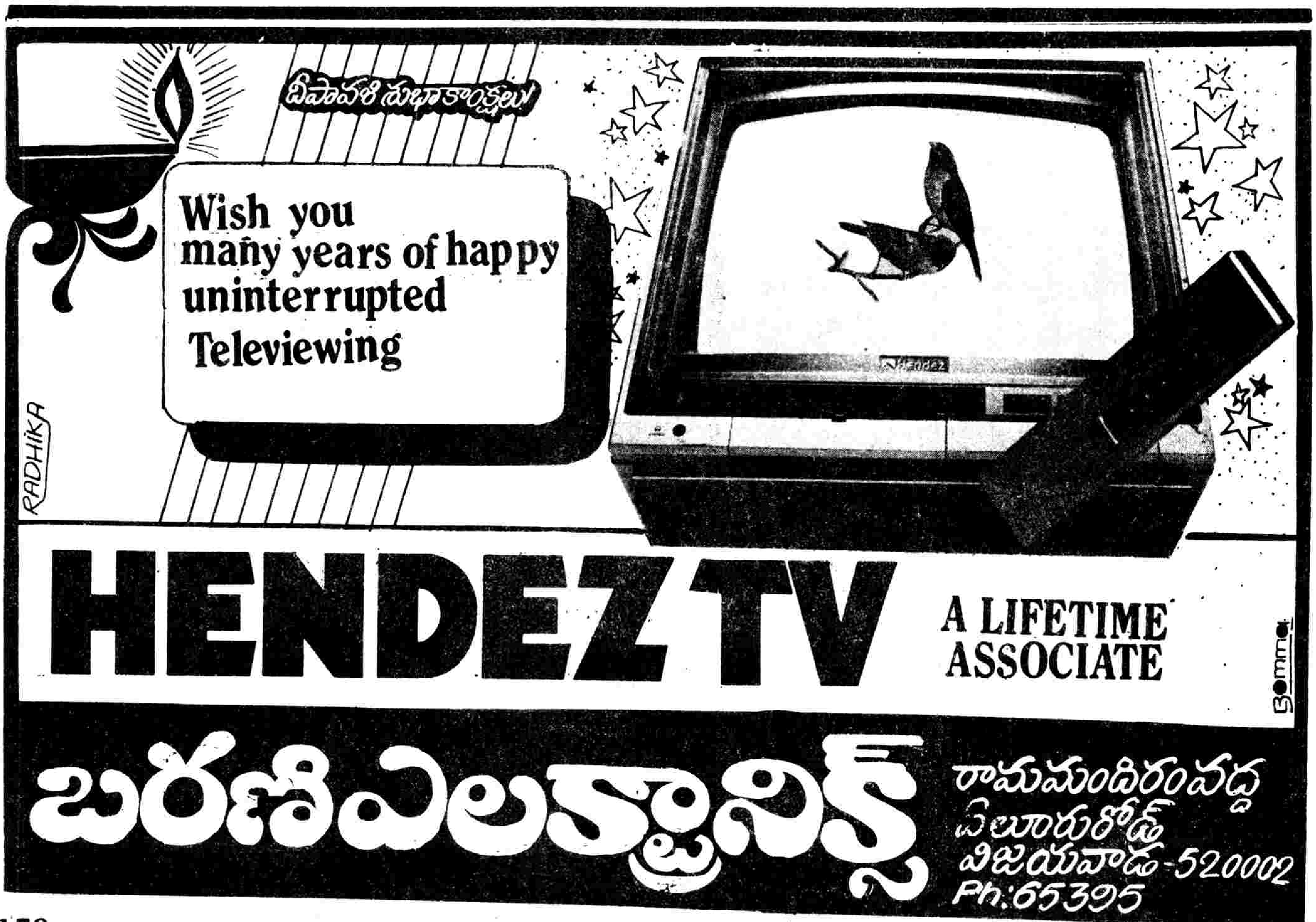

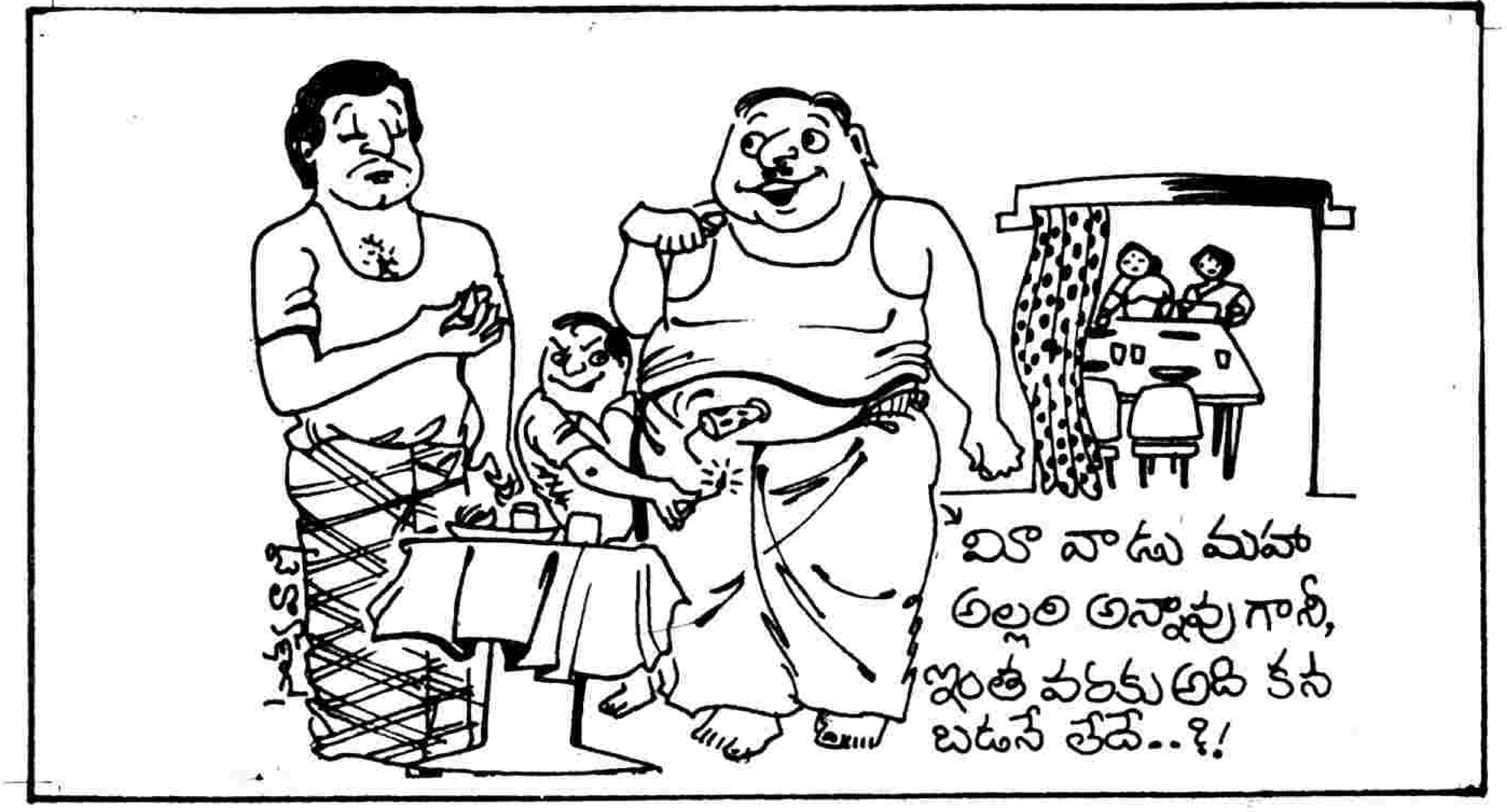

వస్తోంది. కుమారి నగలు అమ్మి బ్యాంకులో వేసింది.

"అవసరాలు తగ్గించుకుంటే బాధలు కూడా తగ్గుతాయేమోనండీ. పరాయివాళ్లతో పోటీ పడి, మనం మన జీవితం చాలా గొప్పది అని మర్చి పోతాం. నా పాత సంసారంలో అది ఎంతో అనుభవం నాకు. ఇన్నాళ్ళ రేషన్ బియ్యం బాగుండవని పిస్తే రవ్వ పట్టించి, దిబ్బ రొట్టె కాల్చుకుని, తలా ఒక ముక్క తినేస్తాం... సజ్జరొట్టె, రాగిగంజి గొప్ప ఆహారం సరి పెట్టుకో గలిగితే..."

"మరి ఆరోగ్యం అని" విశ్వం భార్య కల్తీ వస్తువుల మీద, విటమిన్లు బలమైన ఆహారం మీద, ఇచ్చే లెక్చర్లు గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ అన్నాడు.

"అనారోగ్యమా! అది సహం వాతావరణం మీద ఆధారపడుతుంది. మిగత సహం తోచక కొందరూ, లగ్జరీ అని కొందరూ, తెచ్చుకుంటారు. మన శరీరం మనం చెప్పిన మాట వినాలయ్యా! అది మన లోపలి వ్యక్తికి ఒక ఆయుధం అంతే! అరవై మూడేళ్ళు ఎలా వున్నాను నేను" గలగలా నవ్వారు మాష్టారు.

వెన్నెల్లో చంద్ర కాంతలు ఆరుబయట తెల్ల దుప్పటి వేసిన మంచం మీద నేను, మాష్టారూ. ఆవిడ ఎదురుగా గుమ్మానికి ఆనుకుని కొసరి కొసరి ఉల్లికారంతో సజ్జ రొట్టెలు వడ్డిస్తూ, తన జీవిత కథ చాలా చెప్పింది. ప్రపంచం ఆమె విషయంలో అసహ్యంగా చిత్రీకరించి ప్రతి మలుపూ ఆమె భాషలో మరొక రకంగా రూపుదిద్దుకుంది.

"జీవితంలో మాష్టారుతో ఇలా బతికే అవకాశం ఉంటుందంటే మరిన్ని బాధలు భరించే దాన్నేమో విశ్వంగారూ!" అంటూ మజ్జిగ తేవడానికి లోపలికి వెళ్లిన ఆమెను చూస్తూ, "ఇదయ్యా జీవితం! చాలా పుస్తకాల మీద, జీవితాల మీద విమర్శలు పరామర్శలు రాశాను నేను. కానీ, నేను నేర్చుకున్నది ఇప్పుడే. జీవితం... దీనికి కామా, ఫుల్ స్టాపు, కొటేషన్ ఏదీ లేదు. తీరం లేని సముద్రం దాని మీద కామెంటరీ లేదు, విశ్లేషణా లేదు, విమర్శా లేదు.

విశ్వానికి ఏదో గుండెంతా నిండి పోయిన అనుభూతి తృప్తి...

కానీ విశ్వంలో విమర్శకుడికి ఇంకా సహజత్వం పోలేదు. అందుకే పది మందీ అనుకునే మాట.

ఆమె ఒక వేళ వెళ్ళి పోతే...? అన్న ఆలోచన బయట పెట్టాడు.

"ఇది ఒకరకమైన దగ్గర తనం ఇచ్చిన స్నేహం. మనది అని వస్తువునైనా, మనిషిని అయినా అనుకోవడంలో ఏదో దాస్యం ఉందయ్యా. తెల్లవారితే, కుమారి నాకు కనబడకుండా ఇంత కన్న గొప్ప జీవితాన్ని వెతుక్కుంటూ పోతుందేమోనన్న భయం నాకు బంధనం, తద్వారా ఆమెను బంధించి అట్టే పెట్టాలన్న భయం, ఇదంతా భరించలేం. ఏమాత్రం జీవితం గురించి తెలిసినా, మాటలకు సంకెళ్ళకు, మంత్రాలకు, నైతికమైన రూల్సుకు అందని ఏదో అద్భుతం మమ్మల్ని కలిపి వుంచుతోంది అంతే" తేల్చి చెప్పేశారు.

ఆవిడ సౌందర్యం, స్నేహం ఆవిడ నవ్వితే ముత్యాలహారం తెగినట్టు అనిపించడం, ఇవన్నీ స్వాప్నిక సందర్శనంలా ఉంది. బైట అనుభూతికి భావనలో ఏదో గుండెంతా నిండి పోయిన పరిమళం తియ్యదనం పోయి అది. వాతావరణం ట్రాన్స్మిట్ చేస్తోంది. "ఈ మనిషి ఆలోచనలతో వాతావరణాన్ని కంట్రోల్ చేస్తోందా!" అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"నిజం...అదేనేమో జరుగుతోంది. నేను అన్నీ తెలిసిన దాన్నేం కాదు. విశ్వం గారూ, స్వార్థం, వాదన్న గోల చాలాచాలా అనుభవించి, పోరాడి, అరిచి చాలా బాధలు పడ్డాను. కానీ నా బాధలకు కారణం నాకు అవగాహన లేక పోవడం అని ఎప్పుడూ అర్థం అవలేదు. మాష్టారి పరిచయంలో ప్రపంచంలో చల్లదనం, హాయి ప్రశాంతత ఉన్నాయి. ఇంకా అనిపించింది. నాటిని కుంచుపోయిన మనస్సు దాని ముడతల మధ్య ఇముడ్చు కోలేదేమోననిపించింది. ఇవన్నీ చుట్టూ వాతావరణం నుంచి గ్రహించుకునే రిసీవర్ మనను వుంటే చుట్టూ వాతావరణం నుంచి సెన్సిటివ్ గా తయారై ఏది సొందామో, అది చుట్టూ ఉండే వాతావరణంలోకి ట్రాన్స్మిట్ చెయ్యొచ్చు, అని పించింది. బహుశ చదివితే ఒకప్పుడు అర్థంకాని వేదాంతాలు ముద్వాసం తర్వాత 'అంటే ఇదేనేమోనని పిస్తున్నాయి."

ఆ అమ్మాయి మాట్లాడుతూ ఉంది. ఆ మాటకన్నా నవ్వుతూ తృప్తిగా కూర్చున్న మాష్టారు ఆమెలో తన మేధస్సు నిమ్పుకుని అక్షరాల తోడుగులో నిహంగాల నడం చూసి ఆనందిస్తున్నారంటే అది నిజం అవుతుంది.

చీకటిలో కీచురాళ్ళ రొదలో గుడ్డి దీపం వెలుగులో నమ్మలో, ఈ దురుగాలి, వర్షంలో.

ఇవేవీ తెలియనట్టుగా గడిచి పోయింది. కాలం. ప్రపంచం వారిద్దరికీ అంట గట్టిన వ్యామోహం అనే జీవ సమాధిలో నిర్మోహత్వాన్ని తద్వారా నిశ్చలతత్వాన్ని పొంది తాము పొందే హాయిని అందరికీ పంచగల తపస్సులు వారిద్దరు అనిపించింది విశ్వానికి.

"మహత్తరమైన అనుభవం సంభవించి నప్పుడు తార్కిక జ్ఞానం విమర్శనా బుద్ధి పని చెయ్యదు., భావోద్వేగంతో నిమగ్నుడై చైతన్య ప్రవాహంలో కొట్టుకు పోతున్న వ్యక్తి ఒక్కసారి మెరుపులా ఛేదించి మరో అవతారం దాలుస్తాడు. చచ్చి బతకడం లాంటిది. ఆ అనుభవం" అన్న మహా రచయిత బుచ్చి బాబు మాటలకు అర్థం అక్షరాల సందర్శించాడు విశ్వం.

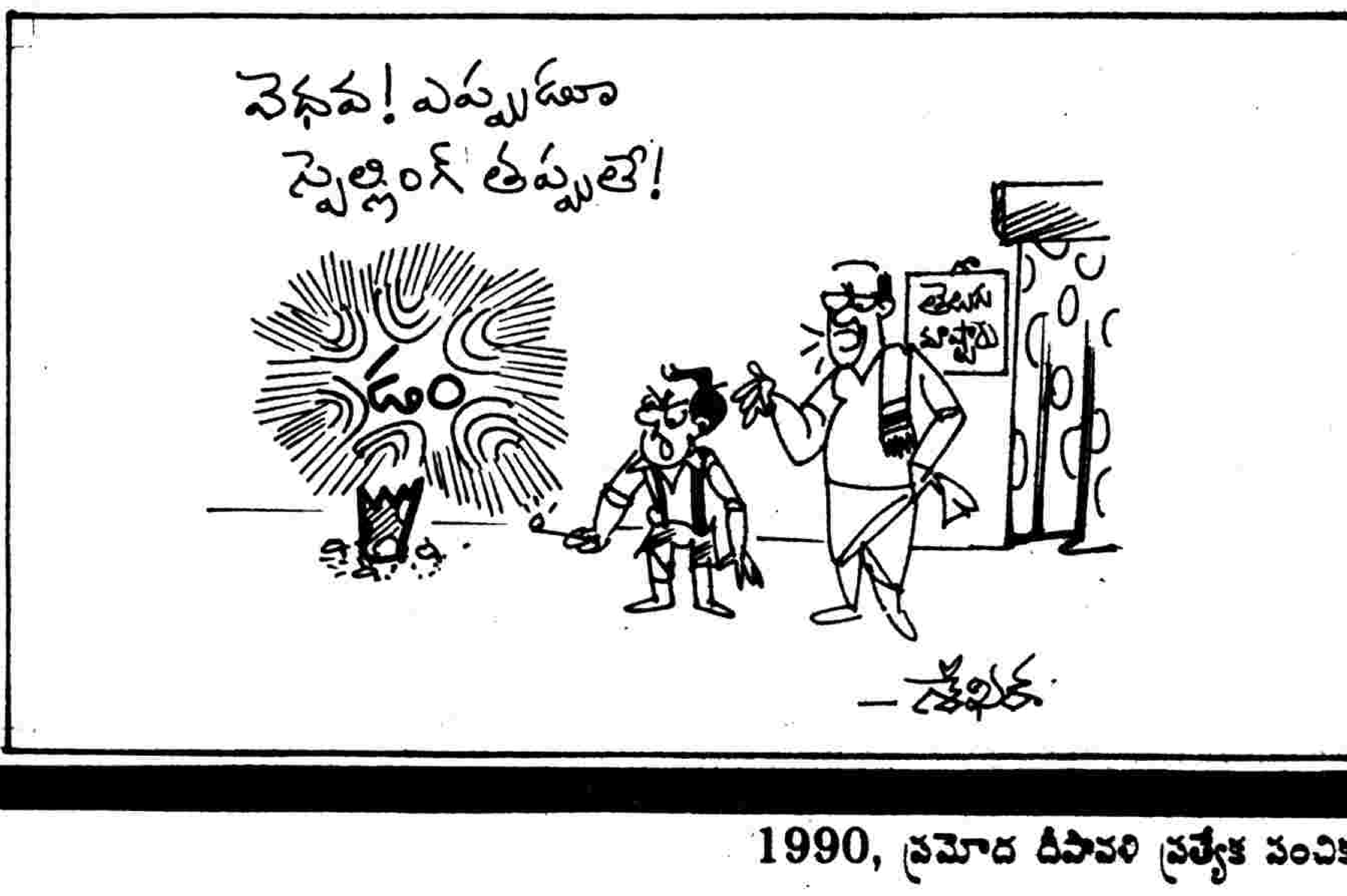

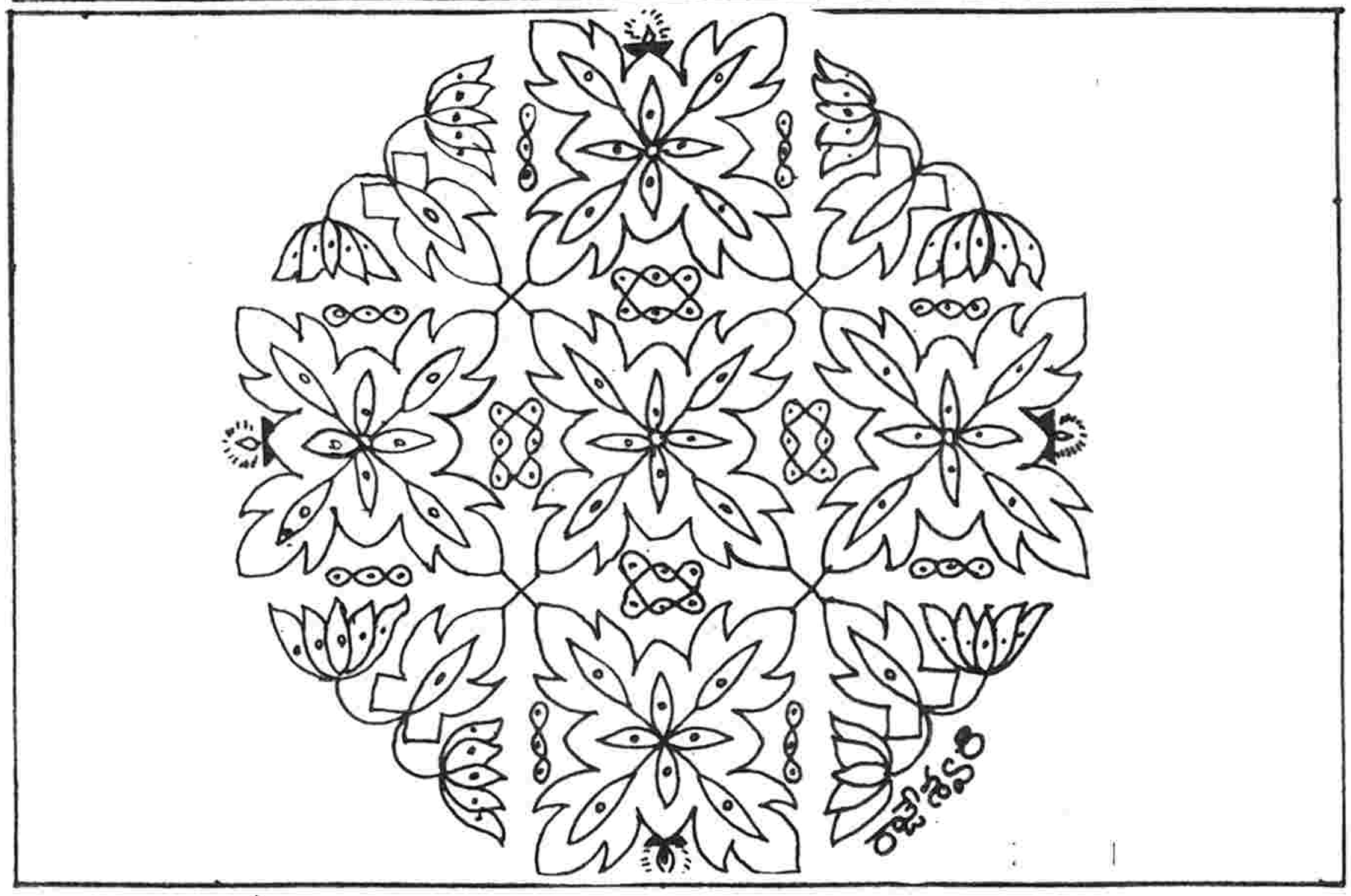

అందుకే ఆ కథ రాశాడు. ఆ వ్యాఖ్యలు ముక్తాయింపు గా వాడుకున్నాడు.

జరిగిన దంతా విని ఆశ్చర్య పోయాడు జనార్దన్.

మేధావి కనుక విశ్వం అక్షరాల్లో అనుసరిస్తున్న ప్రక్రియను అందిపుచ్చుకో గలిగాడు.

ఆ కథను అక్షరం చెరిపోకుండా అచ్చు వేశారు. కథ అద్భుతం... అని కొన్ని వందల ఉత్తరాల మధ్య పునర్జన్మ ఎత్తినట్టున్న విశ్వానికి.

" నువ్వు నేర్చుకున్నది నిజాయితీగా, నీ అహం పరదాలు వెయ్యకుండా రాసినందుకు ఆశీస్సులు. ఈ నేర్చుకునే స్థితిలోని 'రససిద్ధి' నీకు అనుభవమయి నందుకు నాకు చాలా ఆనందంగా వుంది.

నీ కథలో కొన్ని ప్రశ్నలకు సమాధానం వెతుక్కుంటూ ప్రపంచం మీదికి విసిరేశావు. అది మంచి పద్ధతి. నాకు తోచిన జవాబు చెప్తున్నాను విను.

మనం ప్రపంచం నుంచి ఏదీ ఆశించకుండా, దూరంగా ఉండి చెయ్యగలిగిన పని చేస్తూ ఉంటే, ప్రపంచం మన పాదా క్రాంతం అవుతుంది. అదే దాస్యవిముక్తి. మన మంచీ, మన ఆశలు కోరికలు కర్తవ్యాల మంచీ, మనని మనం రక్షించుకున్నప్పుడు ప్రతి వ్యక్తిలో మనని మనం దర్శించుకుంటాం. అప్పుడు తేడాలు బాధ్యతలు అపహాస్యతలు ఉండవు. ఇది నేను చెప్ప గలిగిన జవాబు. ఈ నిర్మోహ దర్పణం లో భ్రాంతి నుంచి కాంతిని విడిచేసి చూడగల శక్తి శాంతిని ఇస్తుంది.

కుమారి చాలా సంతోషంగా వుంది. నీ కథ చదివి ఆలోచించే ఏ ఒక్క పాఠకుడు దొరికినా, ఆ ఆనందంనాతో పంచుకోవడానికి వస్తానని ఆశిస్తూ

ఆశీర్వచనాలతో

నీ పూర్వం మాస్టారు."

ఆ ఉత్తరం చదివి తలెత్తి చూశాడు జనార్దన్ విశ్వం వంక. ఎన్నాళ్లైంది, అతని కన్నుల్లో నీరు ఘనీభవించి! ఎన్ని రోజులైంది ఆర్తిగా అది చెంపల్ని తాకి?!

ఆ అక్షరాల్లో నించి ఏదో శాంతి పరిమళం? అక్కడి వాతావరణంలోకి ట్రాన్స్మిట్ అయిందా అనిపించింది ఆ ఇద్దరికీ.

దీపావళి శుభాకాంక్షలతో

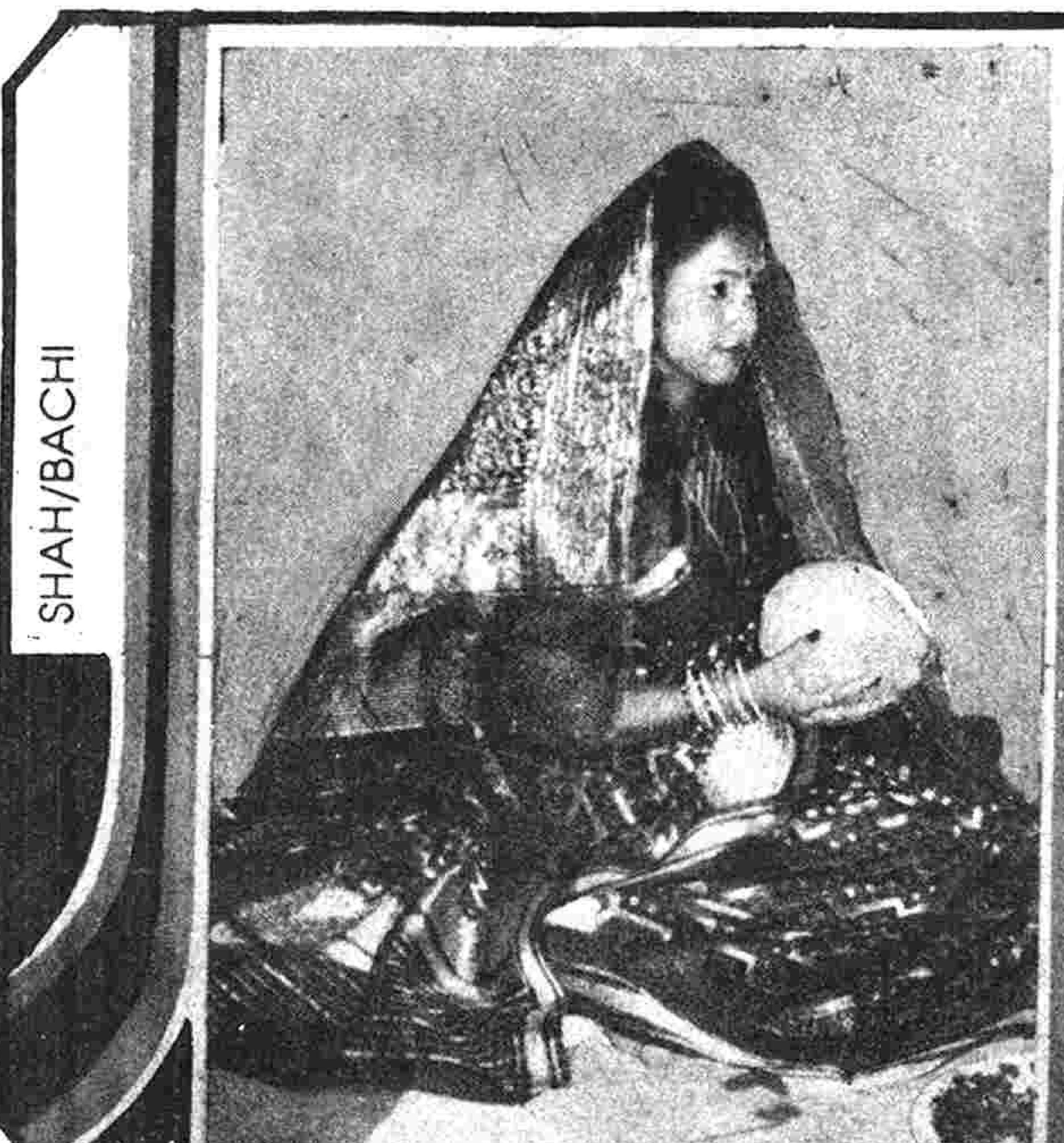

పెళ్ళిళ్ళకు
పండుగలకు....
పట్టుచీరెల్లో
పలురకాలకు....

Ph:61655

మీనాక్షి సిల్క్స్,
V.H.R. మునిసిపల్ కాంప్లెక్స్ ప్రక్కన
గవర్నరుపేట, విజయవాడ-2